

USTAWA O SPORCIE

KOMENTARZ

Marcin Badura
Hubert Basiński
Grzegorz Kałużny
Marcin Wojcieszak

PRAKTYCZNE KOMENTARZE LEX

LEX

a Wolters Kluwer business

AUTORZY

Marcin Badura – prawnik, doktorant w Katedrze Prawa Cywilnego, Handlowego i Ubezpieczeniowego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, członek Polskiego Towarzystwa Prawa Sportowego.

Hubert Basiński – adwokat, doktorant w Katedrze Prawa Karnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, członek Komisji Prawa Sportowego Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

Grzegorz Kałużny – prawnik, członek Polskiego Towarzystwa Prawa Sportowego.

Marcin Wojcieszak – doktor nauk prawnych, adwokat, przewodniczący Komisji Prawa Sportowego Polskiego Komitetu Olimpijskiego, wiceprzewodniczący Komitetu Ochrony Praw EURO 2012 przy Ministrze Sportu i Turystyki, arbiter Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim.

USTAWA O SPORCIE

KOMENTARZ

Marcin Badura
Hubert Basiński
Grzegorz Kałużny
Marcin Wojcieszak

LEX

a Wolters Kluwer business

Warszawa 2011

Stan prawny na 1 września 2011 r.

Wydawca
Izabella Malecka

Redaktor prowadzący
Małgorzata Jarecka

Opracowanie redakcyjne
Anna Konarzewska

Łamanie
JustLuk, Łukasz Drzewiecki, Justyna Szumiel, Krystyna Szych

© Copyright by
Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2011

ISBN: 978-83-264-1514-2

Wydane przez:
Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Redakcja Książek
01-231 Warszawa, ul. Płocka 5a
tel. 22 535 82 00, fax 22 535 81 35
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wprowadzenie	19
Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie	23
Rozdział 1	
Przepisy ogólne	25
Art. 1. [Zakres zastosowania ustawy]	25
Art. 2. [Definicja sportu]	27
Rozdział 2	
Kluby sportowe i związki sportowe	31
Art. 3. [Klub sportowy]	33
Art. 4. [Uczniowski klub sportowy]	42
Art. 5. [Stypendium klubowe]	45
Art. 6. [Związek sportowy]	48
Rozdział 3	
Polski związek sportowy	52
Art. 7. [Polski związek sportowy]	81
Art. 8. [Członkowie polskiego związku sportowego]	102
Art. 9. [Władze polskiego związku sportowego]	122
Art. 10. [Zakaz koncentracji kapitału]	143
Art. 11. [Zgoda na utworzenie polskiego związku sportowego]	150
Art. 12. [Wpis polskiego związku sportowego do KRS]	170
Art. 13. [Prawa polskiego związku sportowego]	185
Art. 14. [Prawo do wizerunku zawodnika]	207
Art. 15. [Liga zawodowa]	236

Rozdział 4

Nadzór nad polskim związkiem sportowym	271
Art. 16. [Zakres i kryteria nadzoru, organ właściwy do jego sprawowania]	275
Art. 17. [Wszczęcie postępowania kontrolnego]	285
Art. 18. [Ogłędziny]	288
Art. 19. [Dowody w postępowaniu kontrolnym]	291
Art. 20. [Protokół kontroli i wystąpienie pokontrolne]	299
Art. 21. [Zatwierdzenie statutu polskiego związku sportowego oraz jego zmian]	305
Art. 22. [Środki nadzoru]	310
Art. 23. [Środki nadzoru stosowane przez sąd powszechny]	317

Rozdział 5

Narodowy ruch olimpijski	325
Art. 24. [Polski Komitet Olimpijski]	327
Art. 25. [Kompetencje Polskiego Komitetu Olimpijskiego]	330
Art. 26. [Polski Komitet Paraolimpijski]	334

Rozdział 6

Wspieranie sportu przez organy władzy publicznej	337
Art. 27. [Wspieranie rozwoju sportu]	341
Art. 28. [Dotacje celowe z budżetu jednostek samorządu terytorialnego]	347
Art. 29. [Wspieranie finansowe sportu]	351
Art. 30. [Rady sportu]	360
Art. 31. [Stypendia, nagrody i wyróżnienia]	363
Art. 32. [Stypendium finansowane z budżetu państwa]	367
Art. 33. [Stypendyści sportowi]	373
Art. 34. [Nagrody i wyróżnienia przyznawane zawodnikom]	377
Art. 35. [Odznaki, nagrody i wyróżnienia przyznawane trenerom] ...	380
Art. 36. [Świadczenia dla Reprezentantów Polski]	386

Rozdział 7

Bezpieczeństwo w sporcie	393
Art. 37. [Orzeczenia lekarskie dla zawodników]	398
Art. 38. [Ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków w uprawianym sporcie]	405

Art. 39. [Bezpieczeństwo w górach i na wodach]	413
Art. 40. [Specjalistyczne organizacje ratownicze]	421
Rozdział 8	
Kwalifikacje zawodowe w sporcie	431
Art. 41. [Tytuły zawodowe w sporcie]	433
Art. 42. [Uznawanie kwalifikacji zawodowych]	448
Rozdział 9	
Zwalczanie dopingu w sporcie	453
Art. 43. [Doping w sporcie]	455
Art. 44. [Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie]	467
Art. 45. [Dotacja celowa dla Instytutu Sportu w Warszawie]	473
Rozdział 10	
Przepisy karne	477
Art. 46. [Korupcja sportowa]	479
Art. 47. [Nieuczciwy udział w zakładach wzajemnych]	493
Art. 48. [Płatna protekcja w sporcie]	497
Art. 49. [Klauzula bezkarności]	503
Art. 50. [Stosowanie dopingu]	503
Art. 51. [Bezprawne wykorzystywanie symboli i nazw olimpijskich] ...	508
Art. 52. [Tryb postępowania w sprawach o bezprawne wykorzystanie praw wyłącznych]	512
Rozdział 11	
Zmiany w przepisach obowiązujących	513
Rozdział 12	
Przepisy przejściowe i końcowe	514
Art. 82. [Dostosowanie działalności polskich związków sportowych do wymogów ustawy]	514
Art. 83. [Dostosowanie działalności klubów i związków sportowych do wymogów ustawy]	516
Art. 84. [Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie]	517
Art. 85. [Stypendia i świadczenia pieniężne – reguły kolizyjne]	518
Art. 86. [Ewidencje uczniowskich klubów sportowych – zasada kontynuacji]	520
Art. 87. [Tytuł trenera i instruktora – zachowanie uprawnień]	521

Art. 88. [Zgoda na prowadzenie kursów trenerskich – zachowanie ważności]	522
Art. 89. [Dokumenty do uprawiania żeglarstwa – zachowanie ważności]	523
Art. 90. [Fundusz Zajęć Sportowo-Rekreacyjnych dla Uczniów]	524
Art. 91. [Przepisy wykonawcze]	525
Art. 92. [Minister właściwy do spraw kultury fizycznej – zmiana terminologii ustawowej]	528
Art. 93. [Przepis derogujący]	530
Art. 94. [Wejście w życie]	533
Bibliografia	535

WYKAZ SKRÓTÓW

Źródła prawa

- k.c. – ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.)
- k.h. – rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1934 r. – Kodeks handlowy (Dz. U. Nr 57, poz. 502 z późn. zm.)
- k.k. – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.)
- k.k.s. – ustawa z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 z późn. zm.)
- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.)
- konwencja
anty dopingowa – Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu dopingu w sporcie sporządzona w Paryżu dnia 19 października 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 142, poz. 999)
- k.p. – ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (tekst jedn.: Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.)
- k.p.a. – ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.)
- k.p.c. – ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.)
- k.p.k. – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.)

k.s.h.	– ustawa z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037 z późn. zm.)
nowelizacja u.s.k. z 2007 r.	– ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 171, poz. 1208)
o.p.	– ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.)
p.p.s.a.	– ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.)
pr. aut.	– ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 z późn. zm.)
pr. farm.	– ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 z późn. zm.)
pr. spółdz.	– ustawa z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848 z późn. zm.)
pr. stow.	– ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 z późn. zm.)
p.w.u.s.d.	– ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808 z późn. zm.)
r.n.s.o.	– rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 6 czerwca 2007 r. w sprawie nagradzania za szczególne osiągnięcia w dziedzinie kultury fizycznej (Dz. U. Nr 113, poz. 777)
r.w.n.z.	– rozporządzenie Ministra Sportu z dnia 22 września 2006 r. w sprawie wyróżnień i nagród dla zawodników (Dz. U. Nr 181, poz. 1332)
r.w.u.k.s.	– rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie (Dz. U. Nr 44, poz. 233)
u.b.i.m.	– ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504 z późn. zm.)
u.d.p.p.w.	– ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 z późn. zm.)

-
u.f.	– ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 46, poz. 203 z późn. zm.)
u.f.p.	– ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.)
u.g.b.h.	– ustawa z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 235, poz. 2000 z późn. zm.)
u.g.h.	– ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)
u.j.p.	– ustawa z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 z późn. zm.)
u.k.f.	– ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675 z późn. zm.)
u.k.f. z 1984 r.	– ustawa z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181 z późn. zm.)
u.k.f. z 1996 r.	– ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej w pierwotnym brzmieniu (Dz. U. Nr 25, poz. 113)
u.k.s.c.	– ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.)
u.o.d.p.p.	– ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 z późn. zm.)
u.o.p.	– ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220 z późn. zm.)
u.p.k.s.	– ustawa z dnia 7 czerwca 2002 r. o Polskiej Konfederacji Sportu (Dz. U. Nr 93, poz. 820 z późn. zm.)
u.p.p.	– ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100 z późn. zm.)
u.s.	– ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 z późn. zm.)
u.s.d.g.	– ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.)
u.s.g.	– ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

u.s.k.	– ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298 z późn. zm.)
u.s.p.	– ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.)
ustawa o CBA	– ustawa z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708 z późn. zm.)
ustawa o KRS	– ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 z późn. zm.)
u.s.u.s.	– ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.)
u.s.w.	– ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 z późn. zm.)
u.u.o.	– ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.)
u.z.n.k.	– ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 z późn. zm.)
u.z.u.k.z.	– ustawa z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394)

2. Organy orzekające

NSA	– Naczelny Sąd Administracyjny
SA	– sąd apelacyjny
SN	– Sąd Najwyższy
SO	– sąd okręgowy
SOKiK	– Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
TK	– Trybunał Konstytucyjny
WSA	– wojewódzki sąd administracyjny

3. Czasopisma

Biul. SN	– Biuletyn Sądu Najwyższego
KPP	– Kwartalnik Prawa Prywatnego
M. Praw.	– Monitor Prawniczy
NP	– Nowe Prawo
ONSA	– Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
OSN	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego
OSNC	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna
OSNCP	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna i Administracyjna oraz Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
OSNKW	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna i Wojskowa
OSNP	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych
OSP	– Orzecznictwo Sądów Polskich
OTK	– Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
PiP	– Państwo i Prawo
PPH	– Przegląd Prawa Handlowego
PPK	– Problemy Prawa Karnego
Pr. Spółek	– Prawo Spółek
Prok. i Pr.	– Prokuratura i Prawo
PS	– Przegląd Sądowy
PUG	– Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego
PUSiG	– Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych
RPEiS	– Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny
St. Praw.	– Studia Prawnicze
ZNUJ	– Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego

4. Literatura ogólna

- Komentarz*, red. A. Kidyba – *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. 1, *Część ogólna*, red. A. Kidyba, Warszawa 2009
- Komentarz*, red. E. Gniewek – *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. E. Gniewek, Warszawa 2011
- Ustawa o sporcie*, red. M. Gniatkowski – *Ustawa o sporcie. Komentarz*, red. M. Gniatkowski, Wrocław 2011
- P. Sarnecki, *Komentarz* – P. Sarnecki, *Prawo o stowarzyszeniach. Komentarz*, Warszawa 2007
- P. Suski, *Stowarzyszenia i fundacje* – P. Suski, *Stowarzyszenia i fundacje*, Warszawa 2008
- Słownik języka polskiego PWN* – *Słownik języka polskiego PWN*, oprac. L. Drabik, A. Kubiał-Sokół, E. Sobol, L. Wiśniakowska, Warszawa 2010
- System Prawa Prywatnego*, t. [] – *System Prawa Prywatnego*, t. 1, *Prawo cywilne – część ogólna*, red. M. Saffjan, Warszawa 2007; t. 2, *Prawo cywilne – część ogólna*, red. Z. Radwański, Warszawa 2002; t. 5, *Prawo zobowiązań – część ogólna*, red. E. Łętowska, Warszawa 2006; t. 8, *Prawo zobowiązań – część szczegółowa*, red. J. Panowicz-Lipska, Warszawa 2004; t. 13, *Prawo autorskie*, red. J. Barta, Warszawa 2008; t. 17A, *Prawo spółek kapitałowych*, red. S. Sołtysiński, Warszawa 2010; t. 17B, *Prawo spółek kapitałowych*, red. S. Sołtysiński, Warszawa 2010; t. 19, *Prawo papierów wartościowych*, red. A. Szumański, Warszawa 2006

- Ustawa o kulturze fizycznej z komentarzem* – W. Sawicki, A. Turliński, A. Ufnal, A. Wach, B. Wadowski, Z. Więckowski, *Ustawa o kulturze fizycznej z komentarzem*, Warszawa 1996
- W. Cajsels, *Ustawa o sporcie kwalifikowanym* – W. Cajsels, *Ustawa o sporcie kwalifikowanym. Komentarz*, Warszawa 2006
- W. Cajsels, *Ustawa o sporcie* – W. Cajsels, *Ustawa o sporcie. Komentarz*, Warszawa 2011
- Z. Radwański, *Prawo cywilne* – Z. Radwański, *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 2004

5. Projekt ustawy o sporcie

- projekt u.s. – Rządowy projekt ustawy o sporcie, druk sejmowy nr 2313 z dnia 28 sierpnia 2009 r. (<http://orka.sejm.gov.pl/proc6.nsf/opisy/2313.htm>; dostęp: 31 maja 2011)
- uzasadnienie projektu u.s. – Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o sporcie, druk sejmowy nr 2313 z dnia 28 sierpnia 2009 r. (<http://orka.sejm.gov.pl/proc6.nsf/opisy/2313.htm>; dostęp: 31 maja 2011)

6. Źródła prawa organizacji sportowych

- Karta olimp. – Karta olimpijska (tekst obowiązujący od 11 lutego 2010 r.; http://olimpijski.pl/pl/files/Download/KARTA_2010_PL.pdf; dostęp: 31 maja 2011)
- Konstytucja IAAF – *International Association of Athletics Federations Constitution* (tekst obowiązujący od 1 listopada 2009 r.; http://www.iaaf.org/mm/Document/AboutIAAF/Publications/05/47/96/20100113075829_httppostedfile_IAAFConstitution-01.11.09-Eng-Website_17812.pdf; dostęp: 31 maja 2011)
- Statut FIFA – *Fédération Internationale de Football Association Statutes*, wyd. sierpień 2010 (http://www.fifa.com/mm/document/affederation/generic/01/29/85/71/fifastatuten2010_e.pdf; dostęp: 31 maja 2011)

Statut FIS	– <i>Federation Internationale de Ski Statutes (International Ski Federation Statuts)</i> , wyd. 2008 (http://www.fis-ski.com/data/document/fis-statutes-2008.pdf ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PKOl	– Statut Polskiego Komitetu Olimpijskiego (przyjęty przez Nadzwyczajne Statutowe Zgromadzenie PKOl w dniu 10 grudnia 2005 r. ze zmianami wprowadzonymi na Walnym Zgromadzeniu PKOl w dniu 19 kwietnia 2008 r.; http://www.olimpijski.pl/pl/pages/display/15575 ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PKParaolimp.	– Statut Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego (tekst jedn.: uwzględniający zmiany uchwalone dnia 14 września 2002 r.; http://www.paralympic.org.pl/statut.php ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PZLA	– Statut Polskiego Związku Lekkiej Atletyki (http://www.pzla.pl/zwiazek.php?_a=1&kat_id=16&_id=3821 ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PZN	– Statut Polskiego Związku Narciarskiego (http://www.pzn.pl/gfx/pzn/files/statut.pdf ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PZPN	– Statut Polskiego Związku Piłki Nożnej (tekst jedn.: uwzględniający zmiany z dnia 26 listopada 2010 r.; http://www.pzpn.pl/index.php/content/download/850/7096/file/Statut%20Polskiego%20Zwi%C4%85zku%20Pi%C5%82ki%20No%C5%BCnej%2026.11.2010%20r.pdf ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut PZPS	– Statut Polskiego Związku Piłki Siatkowej (http://www.pzps.pl/Statut-PZPS.html ; dostęp: 31 maja 2011)
Statut UEFA	– <i>Union des Associations Européennes de Football Statutes</i> , wyd. 2010 (http://www.uefa.com/MultimediaFiles/Download/Regulations/uefaorg/General/01/47/69/97/1476997_DOWNLOAD.pdf ; dostęp: 31 maja 2011)
Światowy kodeks antydopingowy	– <i>World Anti-Doping Code 2009</i> (http://wada-ama.org/Documents/World_Anti-Doping_Program/WADP-The-Code/WADA_Anti-Doping_CODE_2009_EN.pdf ; dostęp: 31 maja 2011)

7. Nazwy instytucji państwowych i organizacji społecznych

CBA	– Centralne Biuro Antykorupcyjne
FIFA	– <i>Fédération Internationale de Football Association</i> (Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej)
FIS	– <i>Federation Internationale de Ski</i> (Międzynarodowa Federacja Narciarska)
GOPR	– Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe
IAAF	– <i>International Association of Athletics Federations</i> (Międzynarodowe Stowarzyszenie Federacji Lekkoatletycznych)
KRS	– Krajowy Rejestr Sądowy
MKOl	– Międzynarodowy Komitet Olimpijski
PKOl	– Polski Komitet Olimpijski
PKParaolimp.	– Polski Komitet Paraolimpijski
PKS	– Polska Konfederacja Sportu
PZLA	– Polski Związek Lekkiej Atletyki
PZN	– Polski Związek Narciarski
PZPN	– Polski Związek Piłki Nożnej
PZPS	– Polski Związek Piłki Siatkowej
TA PKOl	– Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim
TOPR	– Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe
UEFA	– <i>Union des Associations Européennes de Football</i> (Unia Europejskich Związków Piłkarskich)
UKFiS	– Urząd Kultury Fizycznej i Sportu
UKFiT	– Urząd Kultury Fizycznej i Turystyki
UOKiK	– Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
WADA	– <i>World Anti-Doping Agency</i> (Światowa Agencja Antydopingowa)
WOPR	– Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

WPROWADZENIE

Sport pełni znaczącą rolę w życiu społecznym i gospodarczym. Wzrasta ona stale w obliczu postępującego zjawiska komercjalizacji, mediatyzacji i profesjonalizacji działalności sportowej. Sport stanowi zarówno źródło emocji dla obserwatorów współzawodnictwa sportowego, sportowej rywalizacji, jak i źródło dochodów dla jego organizatorów, uczestników (sportowców) oraz podmiotów z nimi współpracujących. Doniosła rola sportu sprawia, że stał się on przedmiotem zainteresowania władz państwa, a także sferą reglamentowaną w określonym zakresie przez ustawodawcę.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie jest kolejnym przejawem zainteresowania ustawodawcy tą problematyką. Stanowi ona regulację kompleksową – łączącą w sobie elementy należące do sfery prawa prywatnego (cywilnego) i publicznego (administracyjnego, finansowego, karnego) i – z założenia – obejmującą całokształt problematyki prawnej sportu. Tego rodzaju materia ustawowa stanowi przedmiot zainteresowania stale rozwijającej się dyscypliny naukowej określanej jako prawo sportowe. Podstawowym elementem komentowanej ustawy jest przy tym określenie pozycji prawnej podmiotów prowadzących działalność sportową, w szczególności rozbudowane przepisy dotyczące polskich związków sportowych i nadzoru nad nimi, które obejmują prawie 1/3 (17 spośród 52) jej merytorycznych przepisów.

Komentarz do ustawy o sporcie odnosi się do nowej regulacji, obowiązującej od dnia 16 października 2010 r. Zastąpiła ona ustawę o kulturze fizycznej, która obowiązywała od 1996 r., oraz ustawę o sporcie kwa-

lifikowanym, obowiązującą od 2005 r. Z tego względu analizę aktualnych unormowań kształtujących sytuację prawną klubów sportowych, związków sportowych, polskich związków sportowych oraz Polskiego Komitetu Olimpijskiego i Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego, jak również kompetencje i zadania organów administracji rządowej oraz samorządowej związane ze sportem, poprzedza porównanie z przepisami obowiązującymi w poprzednim stanie prawnym. Nowa ustawa, posiadająca określone zalety, nie jest jednak wolna od wad czy też rozwiązań pozbawionych istotnej doniosłości prawnej, które także zostaną wskazane w treści niniejszej publikacji.

Książka jest adresowana zarówno do prawników praktyków – adwokatów, radców prawnych, sędziów zajmujący się problematyką sportową, w tym dotyczącą regulacji wewnętrznych podmiotów prowadzących działalność sportową, w szczególności polskich związków sportowych, związków sportowych i klubów sportowych, jak i do urzędników administracji rządowej oraz samorządowej zajmujących się współpracą z podmiotami działającymi w sporcie, a także działaczy polskich związków sportowych, związków sportowych i klubów sportowych, sportowców, wyspecjalizowanych agencji marketingu sportowego i agencji reklamowych. Mamy nadzieję, że publikacja okaże się przydatna również dla studentów, zwłaszcza kierunków prawniczych i wychowania fizycznego, na których prowadzone są wykłady z prawa sportowego oraz organizacji kultury fizycznej, jak również kierunków administracyjnych, ekonomicznych, politologicznych czy zarządzania, dla których będzie stanowiła dodatkowe źródło wiedzy, swego rodzaju przewodnik po problematyce prawnej sportu w Polsce.

Komentarz stanowi opracowanie zbiorowe, ale nie wspólne, wobec czego każdy z autorów odpowiada indywidualnie za prezentowane poglądy, które zostały w maksymalnym stopniu ujednolicone. Uwagi do poszczególnych przepisów opracowali: Marcin Badura (art. 7–15, 37–40, 92–94), Hubert Basiński (art. 1–6, 46–52), Grzegorz Kałużny (art. 27–36, 41–45, 85–91) oraz dr Marcin Wojcieszak (art. 16–26, 82–84).

Autorzy opracowania są praktykami, posiadającymi unikatowe doświadczenie w zakresie świadczenia pomocy prawnej na rzecz podmiotów prowadzących działalność sportową, w szczególności polskich związków

ków sportowych, spółek zarządzających ligami zawodowymi, związków sportowych, klubów sportowych oraz agencji marketingu sportowego i pośrednictwa na rynku praw medialnych i reklamowych do widowisk sportowych.

Komentarz uwzględnia stan ustawodawstwa, literatury i orzecznictwa z dnia 1 września 2011 r.

Poznań, wrzesień 2011 r.

Autorzy

USTAWA

z dnia 25 czerwca 2010 r.

o sporcie

(Dz. U. Nr 127, poz. 857; zm.: Dz. U. z 2010 r. Nr 151, poz. 1014;
z 2011 r. Nr 171, poz. 1016)

Rozdział 1

PRZEPISY OGÓLNE

Art. 1. [Zakres zastosowania ustawy]

Ustawa określa zasady uprawiania i organizowania sportu.

1. Przedmiot regulacji

Ustawodawca w ramach komentowanego przepisu określa zakres regulacji ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 z późn. zm.). W tym kontekście wydawałoby się, że w polu zainteresowania ustawodawcy pozostają wyłącznie zasady uprawiania oraz organizowania sportu w znaczeniu, w jakim zostało to przyjęte w art. 2 komentowanej ustawy. Zakres zastosowania u.s. został tymczasem opisany syntetycznie, ale zbyt wąsko, ponieważ nie obejmuje on chociażby zadań władzy publicznej w odniesieniu do wspierania sportu (zob. rozdział 6 u.s.). Zadania z tego zakresu nie mogą być przy tym identyfikowane ani z uprawianiem, ani też z organizowaniem sportu.

Ustawodawca na potrzeby nowej regulacji celowo rezygnuje z określenia sportu mianem „kwalifikowany” (zob. szerzej komentarz do art. 2 u.s.). Rezygnacja jednakże z ograniczenia regulacji do sportu organizowanego przez lub z upoważnienia polskich związków sportowych nie ma większego praktycznego znaczenia, skoro w centrum zainteresowania ustawodawcy na gruncie komentowanej ustawy nie pozostaje sport powszechny, a jedynie sport pod auspicjami tych związków – bez względu na zmianę stosowanej dotychczas terminologii.

2. Porównanie z przepisami ustawy o sporcie kwalifikowanym

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298 z późn. zm.) ustalał przedmiot poprzedniej regulacji w odniesieniu do sportu znacznie szerzej, przewidując, że ustawa ta określa zasady prowadzenia działalności w zakresie sportu kwalifikowanego, zasady uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym, a także zadania organów administracji rządowej, jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów w zakresie organizacji uprawiania sportu kwalifikowanego i współzawodnictwa sportowego.

Rzecz znamienna, obecna regulacja nie zawiera odpowiednika art. 1 ust. 2 u.s.k., stosownie do którego uprawianie sportu kwalifikowanego odbywało się zgodnie z przepisami ustawy, postanowieniami statutów i regulaminów związków sportowych, polskich związków sportowych oraz międzynarodowych organizacji sportowych. Nie można jednakże przyjąć, że uprawianie sportu organizowanego pod egidą polskich związków sportowych może ze względu na zmianę legislacyjną abstrahować od wyżej wymienionych statutów oraz regulaminów. Wszak sport (wcześniej określany jako „kwalifikowany”) nie może być organizowany inaczej niż z poszanowaniem reguł ustalanych przez federacje sportowe – w przeciwnym wypadku jego wyniki nie będą honorowane w ujęciu międzynarodowym. Sport jako zjawisko społeczne z założenia ma bowiem ponadgraniczny charakter i organizuje się na zasadach samorządności.

Zupełnie inną kwestią do rozważenia pozostaje natomiast ewentualny konflikt norm na poziomie ustawodawstwa krajowego oraz wewnętrznych norm wynikających z regulacji międzynarodowych oraz krajowych związków i organizacji sportowych. Wydaje się przy tym, że konflikt ten, choć nieunikniony i pojawiający się w częstokroć w praktyce, jest nierozwiązywalny. Oczywiście jest założenie, że w porządku krajowym należy przyznać prymat przepisom prawa o charakterze bezwzględnie wiążącym. Stosowanie tego prawa w takiej sytuacji może jednakże narażać zawodników, kluby oraz polskie związki sportowe na sankcje wewnątrzorganizacyjne, włącznie z wykluczeniem ze współzawodnictwa na arenie międzynarodowej. W tym kontekście szczególnie pożądane jest stosowanie zasady *ultima ratio* przy projektowaniu nowych rozwiązań

legislacyjnych, które wkraczają w tę – co do zasady – organizowaną autonomicznie i samorządnie sferę ludzkiej aktywności (na temat kolizji norm ustanawianych przez państwo i międzynarodowe federacje sportowe zob. też komentarz do art. 7 u.s.).

Art. 2. [Definicja sportu]

1. Sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach.

2. Sport wraz z wychowaniem fizycznym i rehabilitacją ruchową składają się na kulturę fizyczną.

1. Przedmiot regulacji

Komentowany przepis zawiera definicję sportu, współokreślając wraz z art. 1 u.s. zakres jej zastosowania.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu u.s. „za punkt wyjścia przyjmuje się definicję sportu ustaloną przez Radę Europy i używaną przez Komisję Europejską w formułowaniu polityki Unii Europejskiej w tym obszarze w Białej Księdze Sportu, zgodnie z którą: „Sport oznacza wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane, wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach” (uzasadnienie projektu u.s., s. 5). Jednakże, co ważne, w tym samym uzasadnieniu zostało wyraźnie zaznaczone, że w projektowanej regulacji używa się pojęcia „sport” w dwóch znaczeniach, szerszym i węższym. Z jednej strony sport (*sensu largo*) odnosi się do definicji wskazanej wyżej. W takim znaczeniu używa się tego pojęcia w art. 2 ust. 1. Z drugiej strony sport (*sensu stricto*) jest związany z jego konkretnym przejawem (dyscypliną sportową w rozumieniu dotychczasowych przepisów). W takim znaczeniu używa się tego pojęcia w odniesieniu do polskiego związku sportowego (zob. uzasadnienie projektu u.s., s. 5; zob. też uwagi ogólne do rozdziału 3 u.s.).

2. Porównanie z przepisami ustawy o sporcie kwalifikowanym

Ustawa o sporcie kwalifikowanym, odnosząc się jedynie do sportu kwalifikowanego, przyjmowała w art. 3 pkt 3, że jest on formą aktywności człowieka związaną z uczestnictwem we współzawodnictwie sportowym, organizowanym lub prowadzonym w określonej dyscyplinie sportu przez polski związek sportowy lub podmioty działające z jego upoważnienia. Jako współzawodnictwo sportowe, na mocy art. 3 pkt 4 u.s.k., traktowano przy tym indywidualną lub zbiorową rywalizację osób zmierzającą do uzyskania właściwych dla danej dyscypliny sportu rezultatów.

3. Klasyczne ujęcie sportu

Według klasycznego ujęcia sport to rozmaite formy aktywności fizycznej i umysłowej, których celem jest podjęcie współzawodnictwa czy też rywalizacji. Rywalizacja ta może mieć charakter indywidualny lub zbiorowy – np. w grach zespołowych. Istotą sportu jest natomiast przestrzeganie szeregu z góry przyjętych reguł tego współzawodnictwa oraz jego instytucjonalizacja.

W odróżnieniu od sportu, rekreacja nie jest aktywnością nakierowaną na rywalizację i nie jest realizowana w ramach ściśle określonych reguł. Dla jej realizacji nie są potrzebne również jakiekolwiek ramy instytucjonalne.

4. Wnioski dotyczące definicji

W tym kontekście wskazać trzeba, że ustawa o sporcie (w przeciwieństwie do u.s.k.) definiuje sport bardzo szeroko – w ten sposób, że wykracza on poza klasyczne jego ujęcie definicyjne, przez co obejmuje nawet rekreację. W art. 2 ust. 1 u.s. nie wskazuje się bowiem ani na element współzawodnictwa, ani na jego instytucjonalizację, przyjmując ogólnie, że sport jest każdym przejawem fizycznej aktywności, która przyczynia się do poprawy kondycji, rozwoju stosunków społecznych lub osiągnięcia wyników sportowych. Na marginesie dostrzec należy błąd logiczny (*idem per idem*) w definicji przejętej przez ustawodawcę – pojęcie sportu tłumaczone jest w definiendum m.in. przy pomocy pokrewnego i równie

nieokreślonego co do treści pojęcia wyników sportowych. Z drugiej strony, ustawodawca wyłącza z definicji sportu aktywność umysłową, co pozostaje dosyć problematyczne z perspektywy uznanych dotychczas sportów, w których rywalizacja podejmowana jest wyłącznie na płaszczyźnie intelektualnej, jak np. sportów w postaci brydża sportowego lub szachów.

Rozszerzenie definicji sportu z art. 2 ust. 1 u.s. nie ma przy tym większego znaczenia praktycznego, skoro, jak wskazano powyżej, przyjmuje on w zasadniczej części regulacji ustawowej znaczenie w odniesieniu do określonego jego przejawu (dotychczas „dyscypliny sportowej”). W takim zaś ujęciu sport będzie zjawiskiem, w które wpisana jest rywalizacja, i to zjawiskiem zarówno zinstytucjonalizowanym (wobec przyjęcia porządku organizacyjnego na czele z polskimi związkami sportowymi), jak i podlegającym przyjętym z góry regułom (wyznaczanym właśnie w takich ramach instytucjonalnych). Wobec tego zabieg ustawodawcy polegający na modyfikacji terminologicznej i na zerwaniu z określaniem sportu „kwalifikowanym” jest pozbawiony doniosłości. W istocie rzeczy, reglamentacja ustawodawcy (skądinąd bardzo słusznie) dotyczy co do zasady nadal wyłącznie sportu, który w ramach dotychczasowego porządku prawnego dookreślaliśmy taką przydawką.

W tym miejscu należy również wyrazić wątpliwość, czy aby w treści ustawy konieczne było w ogóle umieszczanie wskazanej definicji sportu. Nie przynosi ona bowiem żadnej treści normatywnej, a wręcz przeciwnie, wprowadza niepotrzebne zamieszanie terminologiczne. Zasadna jest nawet teza, że na potrzeby tworzenia regulacji sportu można obyć się bez jakiegokolwiek jego definicji. Dla przykładu podobnej definicji normatywnej nie wprowadzili do swojego ustawodawstwa ani Francuzi, ani Brytyjczycy, pozostawiając ustalenie znaczenia terminu „sport” jurysprudenckiej oraz organom stosującym prawo (zob. S. Gardiner (w:) S. Gardiner, M. James, J. O’Leary, R. Welsh, I. Blackshaw, S. Boyes, A. Caiger, *Sports law*, Routledge-Cavendish 2006, s. 18; F. Buy, J.M. Marmayou, D. Poracchia, F. Rizzo, *Droit du sport*, L.G.D.J. Lextenso éditions 2009, s. 4).

5. Pojęcia pokrewne wobec sportu

Definicję sportu z art. 2 ust. 1 u.s. ustawodawca uzupełnił poprzez wskazanie relacji tego pojęcia do pojęcia wychowania fizycznego oraz

rehabilitacji ruchowej, przyjmując, że jako odrębne sfery ludzkiej aktywności składają się one łącznie na najszerszą kategorię w postaci kultury fizycznej. Ustawodawca nie zdecydował się na dalsze uzupełnienie terminologiczne i nie wskazał w ustawie na znaczenie pojęć wychowania fizycznego oraz rehabilitacji ruchowej. Kwestia wychowania fizycznego regulowana jest obecnie poprzez ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), a szcztatkowa ustawa o kulturze fizycznej, po wejściu w życie komentowanej ustawy – zawierająca już tylko jeden przepis art. 43 (zob. szerzej komentarz do art. 93 u.s.) – odnosi się do wspomnianej rehabilitacji ruchowej, określając kwalifikacje osób, które uprawnione są do prowadzenia zajęć rehabilitacji ruchowej. Rehabilitacji ruchowej nie należy przy tym mylić z rehabilitacją społeczną i zawodową, której ustawodawca poświęca osobny akt normatywny, tj. ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721).

Wskazanie kontekstu, w jakim sport występuje w obrębie kultury fizycznej, pośrednio doprecyzowuje dość nieostre granice tego pojęcia – przesądza bowiem, że nie obejmuje ono aktywności fizycznej w zakresie prowadzonego wychowania fizycznego oraz rehabilitacji. Nie sposób jednakże przypisywać takiemu doprecyzowaniu wielkiego znaczenia wobec uwag podniesionych powyżej.

Rozdział 2

KLUBY SPORTOWE I ZWIĄZKI SPORTOWE

Uwagi ogólne

1. Przedmiot regulacji

Rozdział 2 u.s., na który składają się jedynie cztery przepisy (art. 3–6 u.s.), odnosi się do podstawowych założeń ustrojowych polskiego sportu, w tym formalnoprawnych podstaw jego organizacji. Regulacja ta dotyczy przy tym przede wszystkim kwestii tworzenia klubu sportowego (art. 3 i 4 u.s.) oraz związku sportowego (art. 6 u.s.).

W rozdziale tym, który dotyczy kwestii ustrojowych, umieszczono również jeden przepis, który związany jest raczej z problematyką finansowania sportu (art. 5 u.s.), przy czym ułożenie tego przepisu w tym miejscu budzi zastrzeżenia. Wydaje się bowiem, że jeżeli w ogóle przepis ten ma normatywne znaczenie, to wyłącznie w kontekście przepisów dotyczących wspierania sportu przez organy władzy publicznej, a zatem w kontekście rozdziału 6 u.s.

2. Regulacja podstaw organizacyjnych polskiego sportu

Regulacja podstaw organizacyjnych polskiego sportu podlegała znamiennej ewolucji – począwszy od ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181 z późn. zm.), która wprowadzała bardzo daleko idącą reglamentację działalności w sferze sportu, poprzez bardziej liberalne ustawodawstwo, które wyrażało się w przyjmowanych

kolejno ustawach – u.k.f. oraz u.s.k. Początkowo przy tym zdecydowanie najważniejszą rolę w zakresie organizacji sportu na najniższym poziomie przyznawano stowarzyszeniom kultury fizycznej, których katalog zadań i szczegółowe zasady działania były wyznaczone ściśle i w sposób normatywny. Na gruncie pierwszej ze wskazanych ustaw przyjmowano np., że zawodnikami są wyłącznie członkowie takich stowarzyszeń, uprawiający systematycznie określoną dyscyplinę sportu i biorący udział w zawodach sportowych organizowanych przez te stowarzyszenia, związki stowarzyszeń kultury fizycznej albo w których stowarzyszenie lub związek bierze udział.

Dopiero stopniowo, w ramach rozwiązań zawartych w przepisach kolejnych wyżej wskazanych ustaw, do katalogu podmiotów, w których następuje podstawowa organizacja sportu, dołączano kolejne kategorie. Co przy tym istotne, nie w związku z decyzją ustawodawcy, tylko wobec panujących realiów gospodarczych najistotniejsze faktyczne znaczenie w sporcie zawodowym zyskały działające komercyjnie i dla zysku spółki prawa handlowego. Porównanie regulacji obecnej z u.k.f. i u.s.k. w szczegółach zostaje przedstawione poniżej w komentarzach do poszczególnych przepisów rozdziału 2 u.s.

Od samego początku ustawodawca przyjmował jednakże zasadę dobrowolności uprawiania sportu, pozostawiając margines na jego samorządną organizację – wynika to chociażby z faktu wykorzystania formuły stowarzyszeniowej na potrzeby tworzenia podstawowych sportowych jednostek organizacyjnych. Potrzebę wzmocnienia i wyraźnego zaakcentowania deklaracji o działalności sportowej jako sferze aktywności ludzkiej rozwijanej w sposób samorządny i autonomiczny (w oderwaniu od ingerencji państwa) w sposób szczególny dostrzeżono przy przygotowaniu projektu u.s., wskazując tam, że „znaczna część aktywności w zakresie kultury fizycznej, w tym sportu, odbywa się poza sferą regulacji prawnych. [...] W tym kontekście obowiązujące ustawy niejako ingerują w aktywność sportową obywateli oraz polskich związków sportowych w obszarach, gdzie reglamentacja ta jest niepożądana z punktu widzenia interesu państwa. Ingerencja ta sprowadza się do ustanawiania norm prawnych tam gdzie są one zbędne, a nawet niekorzystne dla rozwoju kultury fizycznej. Wynika z tego potrzeba ograniczenia reglamentacji

prawnej sportu do niezbędnego minimum. Należy ponadto zauważyć, że powszechnym społecznym oczekiwaniem jest, aby państwo zajmowało się sportem tylko wtedy, gdy ma on wyraźnie wymiar «państwowy». To zaś jest związane głównie z występowaniem reprezentantów Polski na arenie międzynarodowej, przede wszystkim na Igrzyskach Olimpijskich, Paraolimpijskich oraz mistrzostwach świata i Europy. Odczuciu temu towarzyszy jednocześnie przekonanie, że państwo nie powinno ingerować w organizowanie sportu w innych sferach, lecz stwarzać korzystne dla obywateli organizacyjno-finansowe warunki do jego uprawiania” (zob. uzasadnienie projektu u.s., s. 3).

Art. 3. [Klub sportowy]

1. Działalność sportowa jest prowadzona w szczególności w formie klubu sportowego.

2. Klub sportowy działa jako osoba prawna.

1. Przedmiot regulacji

Wskazana jednostka redakcyjna komentowanej ustawy poświęcona została na wprowadzenie nieznaczącej deklaracji dotyczącej formy działalności sportowej oraz na przesądzenie organizacyjno-prawnej formy klubu sportowego.

2. Porównanie z przepisami ustawy o kulturze fizycznej

Odpowiednik komentowanego przepisu znajdował się w uchylonym przez ustawę o sporcie art. 6 u.k.f. Przepis ten stanowił, że podstawową jednostką organizacyjną realizującą cele i zadania w zakresie kultury fizycznej był klub sportowy, który mógł działać jako osoba prawna utworzona na podstawie odrębnych przepisów albo jako osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.).

Jeszcze wcześniej, przed wejściem w życie u.s.k., wyżej wskazany przepis ograniczał formy organizacyjno-prawne klubów uczestniczą-

cych we współzawodnictwie sportowym jedynie do stowarzyszeń zwanych „stowarzyszeniami kultury fizycznej” oraz do spółek akcyjnych zwanych „sportowymi spółkami akcyjnymi” (na temat sportowych spółek akcyjnych – zob. komentarz do art. 15 u.s.). Inne formy mogły być przyjmowane jedynie przez takie kluby, które nie uczestniczyły we współzawodnictwie sportowym.

Najbardziej doniosła zmiana dotyczy oczywiście wyłączenia możliwości prowadzenia klubu w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej. Ustawodawca przyjął zatem, że klub w każdym przypadku musi być prowadzony jako osoba prawna. Przedstawioną zmianę należy ocenić przy tym jednoznacznie negatywnie, jako krok w kierunku przeciwnym do dostrzegalnej i deklarowanej przez samego ustawodawcę w uzasadnieniu projektu u.s. tendencji do liberalizowania wymogów w zakresie organizacji sportu w Polsce. Ingerencja ustawodawcy w autonomię sportu w omawianym aspekcie jawi się jako zabieg niepotrzebny, zwłaszcza że, jak stwierdzono w samym uzasadnieniu, „osoby zainteresowane same powinny decydować o formie klubu zgodnie z ich określonymi potrzebami i możliwościami” (uzasadnienie projektu u.s., s. 8). Nie ma przy tym wątpliwości, że takie potrzeby i możliwości mogą uzasadniać organizację klubu w formie jednoosobowej działalności lub nawet, czego dotychczas nie udało się wprowadzić do polskiej rzeczywistości prawnej, w formie osobowej spółki handlowej, tj. spółki jawnej lub komandytowej.

3. Miejsce klubu w strukturze sportu

Sport w Polsce zorganizowany został w sposób nawiązujący do tzw. modelu europejskiego, który zakłada jego instytucjonalizację o hierarchicznej oraz piramidalnej strukturze (zob. S. Gardiner, S. Boyes (w:) S. Gardiner, M. James, J. O’Leary, R. Welsh, I. Blackshaw, S. Boyes, A. Caiger, *Sports law...*, s. 162). U podstaw tej struktury znajdują się zawsze kluby sportowe. Ustawodawca co prawda zrezygnował z podkreślenia podstawowej roli klubów sportowych w strukturze organizacyjnej sportu, nie ulega jednak wątpliwości, że pozostaje to bez wpływu na tę strukturę. Tak samo jak dotąd zatem organizacja sportu na najniższym

poziomie następuje w praktyce poprzez wykorzystanie formuły klubowej, wyżej znajdują się związki sportowe, a najwyżej polskie związki sportowe.

Powyższe nie oznacza oczywiście, że działalność sportowa nie może być realizowana z pominięciem klubu – z taką sytuacją możemy mieć do czynienia w sportach indywidualnych, w ramach których we współzawodnictwie sportowym mogą co do zasady brać udział zawodnicy niezrzeszeni. Sytuację tę sankcjonuje ustawodawca, wskazując, że działalność sportowa może być prowadzona „w szczególności” w formie klubu sportowego.

4. Formy organizacyjno-prawne klubu

Wśród form, które potencjalnie mogą zostać wykorzystane na potrzeby powołania do życia klubu, w pierwszej kolejności wskazać oczywiście należy na kapitałowe spółki handlowe – spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółkę akcyjną. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością może być utworzona przez jedną osobę lub większą liczbę osób w każdym celu prawnie dopuszczalnym, chyba że ustawa stanowi inaczej – tak art. 151 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037 z późn. zm.). Minimalny kapitał zakładowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynosi obecnie 5000 zł (zob. art. 154 § 1 k.s.h.). Do powstania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zgodnie z art. 163 k.s.h., wymaga się:

- 1) zawarcia umowy spółki;
- 2) wniesienia przez wspólników wkładów na pokrycie całego kapitału zakładowego, a w razie objęcia udziału za cenę wyższą od wartości nominalnej, także wniesienia nadwyżki;
- 3) powołania zarządu;
- 4) ustanowienia rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej, jeżeli wymaga tego ustawa lub umowa spółki;
- 5) wpisu do rejestru.

Spółka akcyjna zgodnie z art. 301 § 1 k.s.h. może być zawiązana przez jedną osobę lub większą liczbę osób. Ustawodawca, w przeciwieństwie do pozostałych spółek regulowanych w ramach k.s.h., nie określił natomiast celu, dla którego spółka akcyjna może być utworzona. Powszechnie przy-

muje się natomiast, że cel tej spółki może być dowolny, byle tylko pozostawał zgodny z prawem. Może to być zatem cel zarówno gospodarczy, jak i niegospodarczy, w tym polegający również na prowadzeniu działalności charytatywnej lub nawet politycznej (tak m.in. S. Sołtysiński (w:) S. Sołtysiński, A. Szajkowski, J. Szwaja, *Kodeks handlowy. Komentarz*, t. 2, Warszawa 1996, s. 15; K. Kruczałak, *Prawo handlowe. Zarys wykładu*, Warszawa 1996, s. 182; W. Popiołek (w:) *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, red. J.A. Strzępka, Warszawa 2003, s. 927). Minimalny kapitał zakładowy spółki akcyjnej wynosi 100 000 zł (por. art. 308 § 1 k.s.h.). Do powstania spółki akcyjnej, zgodnie z art. 306 k.s.h., wymaga się:

- 1) zawiązania spółki, w tym podpisania statutu przez założycieli;
- 2) wniesienia przez akcjonariuszy wkładów na pokrycie całego kapitału zakładowego, z tym odstępstwem, że akcje obejmowane za wkłady niepieniężne powinny być pokryte w całości nie później niż przed upływem roku po zarejestrowaniu spółki, a akcje obejmowane za wkłady pieniężne powinny być opłacone przed zarejestrowaniem spółki co najmniej w 1/4 ich wartości nominalnej; w przypadku gdy wkłady są niepieniężne albo mieszane: niepieniężne i pieniężne, akcje należy opłacić co najmniej w 1/4 ich wartości nominalnej;
- 3) ustanowienia zarządu i rady nadzorczej;
- 4) wpisu do rejestru.

Poza spółkami handlowymi przy wyborze formy organizacyjno-prawnej klubu w grę wchodzi nadal stowarzyszenia. Wygodna formuła stowarzyszenia wiąże się z dość prostą procedurą powołania go do życia oraz z brakiem ograniczenia natury finansowej, tj. brakiem konieczności zebrania minimalnego kapitału, jak ma to miejsce w odniesieniu do spółek kapitałowych. Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 z późn. zm.), osoby w liczbie co najmniej piętnastu, pragnące założyć stowarzyszenie, uchwalają statut stowarzyszenia i wybierają komitet założycielski. Komitet założycielski składa do sądu rejestrowego wniosek o rejestrację wraz ze statutem, listą założycieli, zawierającą imiona i nazwiska, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania oraz własnoręczne podpisy założycieli, protokół z wyboru komitetu założycielskiego, a także informację o adresie tymczasowej siedziby stowarzyszenia. Wniosek o za-

rejestrowanie stowarzyszenia sąd rejestrowy rozpoznaje niezwłocznie, a rozstrzygnięcie powinno nastąpić nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku – zob. art. 13 ust. 1 pr. stow. Sąd rejestrowy wydaje postanowienie o zarejestrowaniu stowarzyszenia po stwierdzeniu, że jego statut jest zgodny z przepisami prawa i założyciele spełniają wymagania określone ustawą. Stosownie do art. 17 ust. 1 pr. stow., stowarzyszenie uzyskuje osobowość prawną i może rozpocząć działalność z chwilą wpisania do KRS.

Ostatecznie wskazać należy, że klub w praktyce może również działać w formie fundacji lub spółdzielni. Nie sposób dostrzec jakichkolwiek przeszkód do zastosowania jednej z tych form. Fundacja powstaje na mocy oświadczenia fundatora. Oświadczenie woli o ustanowieniu fundacji powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Zachowania tej formy nie wymaga się, jeżeli ustanowienie fundacji następuje w testamencie. W oświadczeniu woli o ustanowieniu fundacji fundator powinien wskazać cel fundacji oraz składniki majątkowe przeznaczone na jego realizację – zob. art. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 46, poz. 203 z późn. zm.). Fundator lub osoba przez niego wskazana ustalają również statut fundacji. Fundacja może prowadzić działalność gospodarczą w rozmiarach służących realizacji jej celów. Jeżeli fundacja ma prowadzić działalność gospodarczą, wartość środków majątkowych fundacji przeznaczonych na działalność gospodarczą nie może być mniejsza niż 1000 zł. Zgodnie z art. 7 u.f., fundacja podlega obowiązkowi wpisu do KRS i uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisania do tego rejestru. Nie jest również skomplikowana i kosztochłonna procedura założenia i zarejestrowania spółdzielni. Otóż zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848 z późn. zm.), osoby zamierzające założyć spółdzielnię (założyciele) uchwalają statut spółdzielni, potwierdzając jego przyjęcie przez złożenie pod nim swoich podpisów, oraz dokonują wyboru organów spółdzielni, których wybór należy w myśl statutu do kompetencji walnego zgromadzenia, lub komisji organizacyjnej w składzie co najmniej trzech osób. Liczba założycieli spółdzielni nie może być mniejsza niż dziesięciu, jeżeli założycielami są osoby fizyczne, i trzech, jeżeli zało-

życielami są osoby prawne. Spółdzielnia również podlega obowiązkowi wpisu do KRS i zgodnie z art. 11 pr. spółdz. nabywa osobowość prawną z chwilą wpisania jej do tego rejestru.

Regułą jest zatem dowolność w zakresie przybierania organizacyjno-prawnej formy przez klub, byle tylko funkcjonował on jako osoba prawna. W praktyce decyzja o tym, jaka forma zostanie wybrana, zależy od skali i złożoności projektowanego przedsięwzięcia. W tym zakresie uwagi o wyborze odpowiedniej formy klubowej przedstawił B. Błażejczak (zob. B. Błażejczak, *Formy prowadzenia działalności gospodarczej a sport zawodowy* (w:) *Prawne problemy sportu zawodowego*, red. A. Kijowski, Poznań 1995, s. 13–25). Odstępstwem od wyżej wskazanej reguły jest natomiast przepis art. 15 ust. 3 u.s., który stanowi, iż w skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie kluby sportowe działające jako spółki akcyjne. W tym zakresie ustawodawca nie pozostawia zatem żadnego wyboru, determinując formę organizacyjno-prawną klubu ze względu na ochronę samych rozgrywek i ligi zawodowej, w której interesie jest stabilność organizacyjna i finansowa biorących w niej udział klubów (zob. szerzej komentarz do art. 15 u.s.).

5. Powstanie klubu oraz licencja klubowa

Utworzenie klubu – poza spełnieniem wymogów określonych przez przepisy regulujące konkretne formy organizacyjno-prawne – nie wymaga spełnienia dodatkowych formalności. Obostrzeń w tym zakresie nie przewiduje ustawa o sporcie. Wpis podmiotu, którego celem jest działalność sportowa, do odpowiedniego rejestru, który warunkuje nabycie osobowości prawnej, jest momentem, w którym powstaje klub. W praktyce natomiast podjęcie aktywności w sferze współzawodnictwa sportowego przez klub wymaga najczęściej uprzedniego uzyskania licencji sportowej, którą przyznaje organizator tego współzawodnictwa.

W tym miejscu zauważyć należy, że nowa regulacja w sferze sportu nie zawiera żadnego odniesienia do problemu sportowych licencji. Było to zamierzonym działaniem ustawodawcy – w samym uzasadnieniu projektu u.s. podkreślono bowiem, że: „Wyłączne uprawnienia przyznane polskiemu związkowi sportowemu są ściśle związane z autonomią tego

związku w zakresie ustanawiania i egzekwowania norm sportowych, porządkowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych w danym sporcie (art. 13 pkt 2 projektu u.s.), co wynika z uznania, że organizowanie i uprawianie sportu jest wolne, również w ramach funkcjonowania polskiego związku sportowego. Powyższe uprawnienia dotyczyć będą także spraw uzyskiwania licencji, które w chwili obecnej są uregulowane w ustawie o sporcie kwalifikowanym. Również w tym przypadku przyjęto, że jest to sfera wyłącznych uprawnień polskiego związku sportowego” (zob. uzasadnienie projektu u.s., s. 11–12).

Systemy licencyjne dla klubów nie są również przedmiotem regulacji prawa wspólnotowego, choć organy wspólnotowe poświęcają im uwagę ze względu na ich doniosłość i wpływ na niektóre sfery funkcjonowania Wspólnoty i Rynku Wewnętrznego. Stanowisko Komisji Europejskiej w odniesieniu do problematyki licencji klubowych znajduje odzwierciedlenie w Białej księdze na temat sportu (http://ec.europa.eu/sport/white-paper/doc/wp_on_sport_pl.pdf; dostęp: 31 maja 2011), w której odnaleźć można m.in. następujące stanowisko: „Komisja uznaje przydatność skutecznych systemów licencyjnych dla zawodowych klubów sportowych na poziomie europejskim i krajowym jako narzędzia propagowania dobrego zarządzania w sporcie. Systemy licencji mają ogólnie na celu zapewnienie, że kluby sportowe będą przestrzegały tych samych podstawowych przepisów dotyczących zarządzania finansowego i przejrzystości, jednakże mogą również objąć przepisy dotyczące dyskryminacji, przemocy, ochrony nieletnich i treningów. Tego rodzaju systemy muszą być zgodne z przepisami dotyczącymi konkurencyjności i rynku wewnętrznego, jak również nie mogą wykraczać poza niezbędne ramy realizacji zgodnych z prawem celów związanych z odpowiednią organizacją oraz prowadzeniem działalności sportowej. Należy skupić wysiłki na wdrożeniu i stopniowym wzmacnianiu systemów licencyjnych”.

W dniach 17–18 września 2009 r. Komisja Europejska zorganizowała konferencję dotyczącą systemów licencyjnych dla współzawodnictwa klubowego. Konferencja, która miała miejsce w Brukseli, zebrała praktyków, w tym przede wszystkim przedstawicieli organizacji zajmujących się piłką nożną. Wyniki tej konferencji potwierdziły i rozwinęły założenia polityki przyjętej w Białej księdze na temat sportu (zob. powyżej).

Przyjęto, że we współzawodnictwie sportowym zasadnie wprowadzone zostały pewne kryteria, które muszą być spełnione przez kluby podejmujące współzawodnictwo sportowe. Podstawowym celem takich kryteriów jest zapewnienie, że kluby pozostaną wypłacalne w czasie trwania rozgrywek, a ich kłopoty finansowe nie przeszkodzą biegowi tych rozgrywek, zakłócając wynik sportowy. Te kryteria, przyjmowane przez federacje, ligi lub inne podmioty prywatne, mają najczęściej charakter finansowy, ale często także dotyczą zgodności z pewnymi standardami dotyczącymi bezpieczeństwa i porządku dla widzów oraz zawodników. Zestaw kryteriów licencyjnych składa się zazwyczaj na system licencyjny. Systemy licencyjne funkcjonują w różnych sportach, zwłaszcza w sportach zespołowych, i mogą być stosowane w rozgrywkach krajowych i europejskich. Systemy licencyjne mogą być postrzegane jako konieczne narzędzie dla zapewnienia odpowiedniego funkcjonowania tradycyjnego, europejskiego modelu sportu, gdzie element sportowy pozostaje czynnikiem decydującym, choć potrzebne jest spełnienie odpowiednich, minimalnych standardów w zakresie finansów, organizacji i zarządzania. W istocie rzeczy celem systemów licencyjnych jest więc ochrona wyniku rozgrywek przed czynnikami pozasportowymi. Systemy licencyjne wpływają również na zagwarantowanie odpowiednich standardów zarządzania i zapewnienie przejrzystości oraz poszanowanie tych samych, podstawowych reguł w zakresie finansów, promują inwestycje infrastrukturalne, a nadto mogą zawierać postanowienia w zakresie zwalczania dyskryminacji, przemocy, zaangażowania kibiców w działania klubowe oraz ochronę nieletnich.

Wobec powyższego przyjąć należy, że ustanawianie licencji klubowych i określenie wymogów niezbędnych do jej uzyskania przez kluby pozostaje nadal możliwe i skuteczne – i to zarówno z perspektywy prawa krajowego, jak i wspólnotowego. Co więcej, przy zachowaniu odpowiednich proporcji wprowadzania systemów licencyjnych dla klubów w poszczególnych sportach jest wręcz pożądane i przyczynia się do wyraźnego poprawienia standardów finansowych i organizacyjnych poszczególnych rozgrywek. Licencja stanowić powinna instrument obligacyjny, który wymusza na klubie spełnienie minimalnych kryteriów zapewniających bezkolizyjny jego udział w organizowanych rozgrywkach.

Choć dyskusja na temat charakteru prawnego licencji klubowej nie została zakończona, licencja na uczestnictwo w sporcie traktowana powinna być jako cywilnoprawny, wewnętrzny stosunek łączący federację sportową oraz klub sportowym (tak m.in. W. Cajselski, *Ustawa o sporcie kwalifikowanym*, s. 58–63; A. Wach, *Rozstrzygnięcie sporów ze stosunków społeczno-prawnych związanych z organizowaniem i uprawianiem sportu zawodowego* (w:) *Prawne problemy sportu zawodowego*, red. A. Kijowski, Poznań 1995, s. 65–86). Nie ulega bowiem wątpliwości, zwłaszcza na gruncie u.s., że stosunek ten nie powstaje na podstawie władczego, jednostronnego aktu woli organu administracji państwowej lub innego podmiotu wykonującego w danej sprawie jego funkcję. Przeciwnie w Polsce, organizacja sportu, który z założenia korzysta ze swoistej autonomii, nie leży w sferze państwowego imperium. Nadto, co równie ważne, rozstrzygnięcie właściwych organów związkowych w kwestii udzielenia lub odmowy udzielenia licencji dotyczy praw i obowiązków podmiotu powiązanego organizacyjnie z polskim związkiem sportowym – polskie związki sportowe *ex definitione* zrzeszają w sposób pośredni lub bezpośredni właśnie kluby sportowe. Uwzględniając takie same jak wyżej argumenty, jeszcze na gruncie stanu prawnego przed wejściem w życie u.s.k., podnoszono, że ze względu na fakt, iż kluby sportowe zrzeszone są w „polskich związkach sportowych, będącymi jedynymi reprezentantami danej dyscypliny sportowej w kraju i za granicą, należy przyjmować, iż każde rozstrzygnięcie tych organizacji sportowych nie może być traktowane jako akt władczy kierowany na zewnątrz. Nawet jeśli rozstrzygnięcie to znajduje podstawę w przepisie prawa powszechnie obowiązującego, to w istocie dotyczy ono sfery działalności wewnątrzorganizacyjnej w stowarzyszeniu, czynności społeczno-organizacyjnej, która nie może być zaskarżona do sądu administracyjnego” (tak A. Wach, *Rozstrzygnięcie sporów...*, s. 82–83). Należy również zwrócić uwagę na to, że argument braku administracyjno-prawnego charakteru wewnątrzorganizacyjnych decyzji polskich związków sportowych podnoszony był również i w dotychczasowym orzecznictwie sądowo-administracyjnym – w tym zakresie odnieść warto się chociażby do postanowienia NSA z dnia 8 grudnia 1989 r., I SA 832/89, niepubl.

Art. 4. [Uczniowski klub sportowy]

1. Szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy.

2. Uczniowski klub sportowy działa na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766), z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.

3. Członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele.

4. Uczniowski klub sportowy podlega wpisowi do ewidencji prowadzonej przez starostę właściwego ze względu na siedzibę klubu. Wpisu do ewidencji dokonuje się na podstawie wniosku. Wpis i odmowa wpisu do ewidencji następuje w drodze decyzji.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się:

- 1) statut;**
- 2) listę założycieli, zawierającą ich imiona i nazwiska, daty i miejsca urodzenia, miejsca zamieszkania oraz własnoręczne podpisy;**
- 3) informację o adresie siedziby klubu sportowego.**

6. Uczniowski klub sportowy uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w ust. 4.

7. Przepisy ust. 2 i 4–6 stosuje się odpowiednio do innych niż uczniowskie klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej.

8. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i klubów sportowych, o których mowa w ust. 7, oraz dane podlegające wpisowi do ewidencji, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitego sposobu prowadzenia ewidencji.

1. Przedmiot regulacji

Komentowany przepis określa szczególną postać klubu – uczniowskiego klubu sportowego – oraz specyficzne, uproszczone reguły jego powstawania. Kluby tego typu mają już pewną tradycję – zaczęły być two-

rzony w połowie lat 90. ubiegłego wieku. Ich pomysłodawcą był ówczesny Prezes PKOl Stanisław Paszczyk. Najczęściej uczniowskie kluby sportowe tworzone są przy szkołach i miejskich ośrodkach sportu i rekreacji.

2. Porównanie z przepisami ustawy o kulturze fizycznej

Przepis art. 4 u.s. stanowi praktycznie wierny odpowiednik regulacji zawartej dotychczas w dwóch jednostkach redakcyjnych – art. 7 i 7a u.k.f. Jedynym *novum* jest wprowadzenie przez ustawodawcę do ustawy przepisu określającego załączniki do wniosku o wpis uczniowskiego klubu sportowego do ewidencji. Artykuł 4 ust. 5 u.s. przewiduje bowiem wprost, że do takiego wniosku należy dołączyć statut, listę założycieli zawierającą ich imiona i nazwiska, daty i miejsca urodzenia, miejsca zamieszkania oraz własnoręczne podpisy, a także informację o adresie siedziby klubu sportowego.

3. Tworzenie uczniowskiego klubu sportowego

Uczniowski klub sportowy jest specjalnym rodzajem stowarzyszenia, które tworzone jest na potrzeby rywalizacji najmłodszych zawodników – dzieci i młodzieży. W praktyce uczniowski klub sportowy tworzony jest zaś przez co najmniej piętnaście, i to dorosłych, osób. Na mocy art. 4 ust. 2 u.s. do uczniowskiego klubu sportowego stosuje się bowiem przepisy prawa o stowarzyszeniach z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji. W tej sytuacji zastosowanie znajduje art. 9 pr. stow., który przesądza o tym, że założenie stowarzyszenia, w tym uchwalenie statutu i wybór komitetu założycielskiego, dokonywane jest przez co najmniej piętnaście osób. Zwrócić należy również uwagę na to, że zgodnie z art. 3 pr. stow. prawo tworzenia stowarzyszeń przysługuje obywatelom polskim mającym pełną zdolność do czynności prawnych i niepozbawionym praw publicznych. Małoletni w wieku od 16 do 18 lat, którzy mają ograniczoną zdolność do czynności prawnych, mogą jedynie należeć do stowarzyszeń i korzystać z czynnego i biernego prawa wyborczego, z tym że w składzie zarządu stowarzyszenia większość muszą stanowić osoby o pełnej zdolności do czynności prawnych. Małoletni poniżej 16 lat mogą natomiast, za zgodą przedstawicieli ustawowych, należeć do stowarzyszeń

według zasad określonych w ich statutach, bez prawa udziału w głosowaniu na walnych zebraniach członków oraz bez korzystania z czynnego i biernego prawa wyborczego do władz stowarzyszenia; jeżeli jednak jednostka organizacyjna stowarzyszenia zrzesza wyłącznie małoletnich, mogą oni wybierać i być wybierani do władz tej jednostki.

Dużym ułatwieniem jest możliwość powołania do życia uczniowskiego klubu sportowego za pośrednictwem jego zgłoszenia do ewidencji prowadzonej przez starostę właściwego ze względu na siedzibę klubu w miejsce jego rejestracji w KRS. Uproszczenie procedury wynika chociażby z faktu, że założyciele nie muszą stosować ustalonych formularzy w odniesieniu do wniosku oraz jego załączników. Nadto postępowanie w porównaniu z rejestracją w KRS nie wymaga wniesienia opłaty sądowej, którą art. 53 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) ustala na poziomie 250 zł, a w przypadku wpisu stowarzyszenia jednocześnie do rejestru przedsiębiorców na poziomie 500 zł (art. 52 u.k.s.c.).

Rejestry publiczne w doktrynie prawa dzieli się na dwie kategorie: rejestry podmiotowe i przedmiotowe. Podmiotowy rejestr ma na celu ujawnienie podmiotów różnego rodzaju stosunków prawnych – najlepszym przykładem będzie tutaj KRS. Przedmiotowy rejestr ma zaś na celu ujawnienie określonych przedmiotów i ich sytuacji prawnej – reprezentatywnym przykładem będzie tutaj rejestr zastawów. Zarówno rejestry podmiotowe, jak i przedmiotowe podzielić można z kolei na dwie kategorie. Pierwszą z nich stanowią rejestry czysto ewidencyjne (ewidencje), do których wpisy mają znaczenie wyłącznie informacyjne i nie pociągają za sobą żadnych szczególnych skutków. Druga kategoria to rejestry, do których wpisy pociągają za sobą skutki w sferze prawa materialnego (zob. J. Ignatowicz, *Prawo rzeczowe*, Warszawa 2000, s. 325). Jako przykład rejestrów czysto ewidencyjnych wskazać można ewidencję gruntów i budynków. Przykładem rejestru drugiej kategorii są przede wszystkim księgi wieczyste. Wbrew zatem zastosowanej przez ustawodawcę terminologii, ewidencja, o której mowa w komentowanym przepisie, w istocie rzeczy powinna być traktowana jako publiczny i podmiotowy rejestr, który nie ma jedynie ewidencyjnego charakteru. Stosownie bowiem do przepisu art. 4 ust. 6 u.s. uczniowski klub sportowy uzyskuje osobowość

prawną z chwilą wpisania do ewidencji – wpis do tej ewidencji nie stanowi zatem zwykłego odzwierciedlenia rzeczywistości poprzez przedstawione dane, a jego głównym celem jest wywołanie skutku prawnego, co jest typowe dla funkcjonowania rejestrów właśnie.

Jako pozbawiony praktycznej doniosłości należy potraktować przepis art. 4 ust. 3 u.s., który stanowi, że członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele. Przepis ten wyraża pustą deklarację wobec tego, że szczegółowe zasady uczestnictwa w takim stowarzyszeniu i tak przesądza art. 3 pr. stow.

Zgodzić należy się z poglądem, że wpis i odmowa wpisu do ewidencji następują na podstawie decyzji administracyjnej, albowiem zgodnie z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.): „Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej” (zob. W. Cajsel, *Ustawa o sporcie*, s. 55).

Uproszczony tryb powoływania do życia klubu uczniowskiego można wykorzystać na potrzeby powołania jakiegokolwiek klubu w formule stowarzyszeniowej – byle tylko nie zakładał on prowadzenia działalności gospodarczej. Taką możliwość przewiduje wprost art. 4 ust. 7 u.s. Równocześnie zauważyć należy, że w praktyce nie funkcjonuje zbyt dużo takich klubów. Głównym motywem, który pozostaje decydujący przy zakładaniu klubu, jest możliwość podjęcia, chociażby w przyszłości, działalności gospodarczej, która umożliwi pozyskiwanie dodatkowych środków oraz rozwój klubu.

Art. 5. [Stypendium klubowe]

Klub sportowy może ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe dla zawodników.

1. Przedmiot regulacji

Wskazana jednostka redakcyjna, znajdując się pośród innych przepisów o charakterze ustrojowym, wskazuje na możliwość finansowania zawodników przez kluby w formule stypendialnej.

2. Porównanie z przepisami ustawy o sporcie kwalifikowanym

Odpowiednikiem komentowanego przepisu w ramach poprzedniego stanu prawnego był przepis art. 34 ust. 1 u.s.k., zgodnie z którym zawodnicy nieotrzymujący wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu kwalifikowanego mogli otrzymywać stypendium sportowe, wypłacane przez klub sportowy na podstawie umowy określającej co najmniej obowiązki zawodnika i klubu sportowego oraz wysokość stypendium.

Nie trudno zauważyć, że przywołany przepis u.s.k. sformułowany był odmiennie od komentowanej regulacji. Przede wszystkim przesądzał, że stypendium może być udzielone tylko zawodnikowi, który nie otrzymuje wynagrodzenia w związku z uprawianiem sportu, oraz tylko na podstawie umowy, której minimalna treść obejmowała zobowiązania obydwu jej stron.

Obecnie ze względu na zmianę brzmienia przepisu i założeń ustawodawcy klub może zdecydować o przyznaniu stypendium równolegle do zatrudnienia zawodnika – podobnie M. Gniatkowski, P. Kokot (w:) *Ustawa o sporcie*, red. M. Gniatkowski, s. 38, gdzie wskazano, że tej zmiany „[...] nie sposób odczytać inaczej jak tylko przyzwolenia ustawodawcy na jednoczesne wypłacanie przez kluby swoim zawodnikom wynagrodzenia (np. na podstawie umowy o pracę, innej umowy cywilnoprawnej) i stypendium sportowego. W obecnym stanie prawnym kluby sportowe mają więc pełną swobodę wyboru co do formy gratyfikacji (wsparcia materialnego) sportowców”. W odniesieniu zaś do drugiego wymogu przyjąć należy, że w praktyce stypendium i tak będzie udzielane przez klub na podstawie umowy. Nawet bowiem jeżeli stypendium nie jest uzgodnione w drodze sformalizowanej, pisemnej umowy ani też nie wynika z regulaminu wewnątrzklubowego, jego przyznanie opiera się na wspólnych (choćby niepisanych) założeniach dotyczących prognozy rozwoju zawodnika i celowości jego wsparcia. Oznacza to ni mniej, ni więcej tylko to, że pomiędzy klubem oraz zawodnikiem i tak dochodzi do zawarcia, chociażby w sposób dorozumiany, porozumienia (umowy). Treścią tej umowy jest zobowiązanie klubu do regularnego wypłacania stypendium o określonej wysokości oraz zobowiązanie zawodnika do podjęcia starań i wysiłków celem utrzymania, ewentualnie rozwoju, formy sportowej, którą prezentuje ten zawodnik.

3. Założenia i sens przepisu

Pierwsze wrażenie po lekturze analizowanej jednostki redakcyjnej może być mylne. Wydawać by się bowiem mogło, że przepis jest zbędny, stanowiąc potwierdzenie oczywistej ogólnej reguły. Nie powinna być kontrowersyjna teza, że każdy – a nie tylko klub sportowy – może ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe dla zawodników.

Właściwy sens komentowanego przepisu odszukać należy natomiast w powiązaniu z treścią art. 28 ust. 1 u.s., który stanowi, że klub sportowy, działający na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego, nie działający w celu osiągnięcia zysku, może otrzymywać dotację celową z budżetu tej jednostki, z zastosowaniem przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) w zakresie udzielania dotacji celowych dla podmiotów niezaliczanych do sektora finansów publicznych i nie działających w celu osiągnięcia zysku. Dotacja ta służy realizacji celu publicznego określonego w uchwale organu stanowiącego tej jednostki i może być przeznaczona w szczególności na sfinansowanie stypendiów sportowych i wynagrodzenia kadry szkoleniowej – jeżeli wpłynie to na poprawę warunków uprawiania sportu przez członków klubu sportowego, który otrzyma dotację, lub zwiększy dostępność społeczności lokalnej do działalności sportowej prowadzonej przez ten klub.

Powyższe oznacza, że klub, który zdecydował o przyznaniu stypendium, może poszukać jego zewnętrznego finansowania, w tym ze źródeł publicznych. Źródła takie będą jednakże dostępne wyłącznie dla klubów, które nie działają w celu osiągnięcia zysku.

4. Kluby działające dla zysku oraz kluby *non profit*

Ze wskazanej powyżej perspektywy wyróżnić należy kluby, które działają dla zysku, oraz kluby funkcjonujące w formule *non profit*. Szczegółowe rozważania na temat sposobu wyróżnienia tych postaci klubów znajdują się w komentarzu do art. 28 u.s., przy czym już w tym miejscu należy przesądzić, że klubami, które mogą otrzymać wsparcie na potrzeby ustanowienia stypendiów, będą kluby działające nie tyl-

ko jako stowarzyszenia lub fundacje (te bowiem funkcjonują z założenia w celach niezarobkowych – zob. art. 2 ust. 1 pr. stow. oraz art. 1 i 5 ust. 5 u.f.), ale również kluby sportowe w postaci spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółek akcyjnych. Obydwie postaci spółek bowiem mogą być powoływane zarówno w celach zarobkowych, w celach gospodarczych niemających charakteru zarobkowego, jak i w celu niegospodarczym. W tym ujęciu mylący może okazać się przepis art. 36 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 z późn. zm.), który zdaje się przesądzać, że wszystkie spółki handlowe uznane zostały za przedsiębiorców, a zatem prowadzą działalność gospodarczą. W praktyce natomiast może być inaczej – spółki kapitałowe mogą nie prowadzić działalności gospodarczej nastawionej na osiąganie zysku (zob. W. Kubala, *Prowadzenie działalności gospodarczej przez spółki handlowe*, PPH 2001, nr 11, s. 32 i n.; zob. też R. Pabis, *Tworzenie spółki akcyjnej*, cz. 1, Pr. Spółek 2002, nr 1, s. 15 i n.).

Art. 6. [Związek sportowy]

1. Kluby sportowe, w liczbie co najmniej 3, mogą tworzyć związki sportowe.

2. Związek sportowy działa w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń.

1. Przedmiot regulacji

Komentowany przepis określa kolejny szczebel struktury organizacyjnej sportu – związki sportowe, w które mogą zrzeszać się kluby. W praktyce związki sportowe średniego szczebla (zazwyczaj zwane związkami wojewódzkimi lub okręgowymi) stowarzyszone w polskich związkach sportowych podejmują wiele czynności w terenie, na szczeblu lokalnym, w imieniu i z upoważnienia polskich związków sportowych – stanowią pośrednie ogniwo pomiędzy klubami, zawodnikami oraz krajowymi federacjami.

2. Porównanie z przepisami ustawy o kulturze fizycznej

Zgodnie z art. 8 ust. 1 u.k.f., kluby sportowe w liczbie co najmniej 3 oraz zawodnicy niezrzeszeni w klubach sportowych w liczbie co najmniej 15 mogli zakładać związki klubów sportowych lub zawodników, zwane dalej „związkami sportowymi”. Ta sama regulacja przesądzała, że związek sportowy może działać w formie stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń. Ponadto art. 8 ust. 3 u.k.f. wskazywał, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie do związków sportowych stosuje się odpowiednio przepisy prawa o stowarzyszeniach.

W pierwszym rzędzie przyjąć należy dość oczywistą konkluzję, że w związku z wyżej wymienioną zmianą założycielami związku sportowego mogą być tylko kluby sportowe – z wyłączeniem jakichkolwiek innych podmiotów (w tym innych osób prawnych, zawodników oraz innych osób fizycznych). Z uwagi na to, że art. 6 ust. 3 dotyczy tylko „tworzenia” związku sportowego, nie jest wyłączone uczestnictwo innych niż kluby podmiotów w już utworzonym związku sportowym. Twierdzenie takie zyskuje silniejsze uzasadnienie ze względu na to, że ustawodawca w odniesieniu do polskich związków sportowych określił w sposób szczególny nie tylko, kto może utworzyć taki związek, ale również, kto może być jego członkiem (zob. art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 1 u.s. oraz komentarz do tych przepisów). Skoro zaś w odniesieniu do „zwykłego” związku sportowego regulacja szczególna dotyczy wyłącznie jego tworzenia, milczenie ustawy w przedmiocie członkostwa w tym związku należy potraktować jako przyzwolenie na włączenie w poczet członków innych niż kluby podmiotów na zasadach ogólnych określonych w prawie o stowarzyszeniach (zob. poniżej).

W tym miejscu pochylić się należy nad celowością oraz skutkami rezygnacji z odesłania do prawa o stowarzyszeniach, które miało miejsce na gruncie art. 8 ust. 3 u.k.f. Brak wskazanego odesłania nie oznacza, że do związków sportowych nie stosuje się przepisów pr. stow. Trzeba bowiem mieć na uwadze przepis art. 7 pr. stow., zgodnie z którym przepisom prawa o stowarzyszeniach nie podlegają m.in. organizacje społeczne działające na podstawie odrębnych ustaw (a zatem także związki sportowe), choć w sprawach nieuregulowanych odrębnie do tego rodza-

ju organizacji społecznych stosuje się jednak przepisy pr. stow. (art. 7 ust. 2 pr. stow.). Ustawodawca nie wskazuje przy tym, że stosowanie tych przepisów będzie miało odpowiedni charakter – w istocie rzeczy natomiast odrębność w zakresie stosowania przepisów będzie wynikała właśnie ze względu na treść art. 3 ust. 2 oraz art. 6 ust. 1 i 2 u.s. Różnorodność form organizacyjno-prawnych klubów nie oznacza zatem braku możliwości powołania do życia przez te kluby związku sportowego w formie stowarzyszenia. Założenie takie trzeba traktować jako wyjątek od zasady, zgodnie z którą członkami założycielami stowarzyszeń mogą być tylko osoby fizyczne, a osoby prawne mogą być jedynie jego członkami wspierającymi.

Z drugiej strony brak wyraźnego odesłania do przepisów prawa o stowarzyszeniach stosowanych jak do tej pory odpowiednio oraz pozostawienie wyraźnego rozróżnienia na związki sportowe w postaci „stowarzyszeń” oraz „związków stowarzyszeń” stawia pod znakiem zapytania możliwość powoływania do życia i funkcjonowania związków sportowych w formule związków stowarzyszeń, w których zwyczajnymi członkami są kluby sportowe inne niż stowarzyszenia, i to działające w celach zarobkowych. Można uznać, że konsekwencją usunięcia tego odesłania jest konieczność stosowania wprost przepisów ustawy – Prawo o stowarzyszeniach, która w art. 22 ust. 1 zdanie drugie zakłada, że założycielami i członkami związku mogą być także inne osoby prawne, z tym że osoby prawne mające cele zarobkowe mogą być członkami wspierającymi. Konstrukcja taka, choć poprawna od strony dogmatycznej, pozostaje bez wątpienia w sprzeczności z dotychczasową praktyką, w ramach której związki sportowe działające w formule związków stowarzyszeń powszechnie przyjmowały w poczet członków zwyczajnych także kluby nie tylko niebędące stowarzyszeniami, ale również takie, które działały w celach komercyjnych, w tym działające dla celów realizacji zysku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółki akcyjne.

3. Uwagi podsumowujące

W kontekście powyższych uwag stwierdzić należy, że prawidłowa wykładnia przepisu art. 6 u.s. nie może abstrahować od wyraźnego zabiegu

legislacyjnego w postaci usunięcia z obrotu prawnego normy wynikającej z art. 8 ust. 3 u.k.f. Oznacza to, że do związków sportowych w zakresie nieuregulowanym w ustawie o sporcie stosuje się wprost przepisy prawa o stowarzyszeniach. W tej sytuacji należy przyjąć, że kluby sportowe działające w różnorodnej formule organizacyjno-prawnej mogą tworzyć związki sportowe o charakterze stowarzyszeń, natomiast jedynie kluby sportowe działające w jednolitej formie stowarzyszenia, ewentualnie działające w innej formie, ale niemające celu zarobkowego, mogą tworzyć związki sportowe o charakterze związków stowarzyszeń – przesądza o tym stosowany wprost przepis art. 22 ust. 1 zdanie drugie pr. stow.

Ostatecznie, do już utworzonych związków sportowych mogą przystąpić następczo: w przypadku stowarzyszeń – osoby fizyczne, kluby sportowe, a także inne osoby prawne, jednakże te ostatnie tylko w charakterze członka wspierającego, a w przypadku związku stowarzyszeń – kluby oraz inne osoby prawne, jednakże w sytuacji, w której działają one w celu zarobkowym – tylko w charakterze członka wspierającego.

Rozdział 3

POLSKI ZWIĄZEK SPORTOWY

Uwagi ogólne

1. Przedmiot regulacji

Przedmiot regulacji ustawowej zawartej w rozdziale 3 u.s. (art. 7–15) stanowi problematyka ustrojowa i organizacyjna polskich związków sportowych, tj. organizacji społecznych posiadających osobowość prawną i działających w formie prawnej stowarzyszenia lub związku stowarzyszeń (zob. szerzej komentarz do art. 7 u.s.), które są podstawowymi jednostkami organizacyjnymi uczestniczącymi w organizowaniu i prowadzeniu współzawodnictwa sportowego na szczeblu centralnym (krajowym). Jest to zasadniczy element komentowanej ustawy, która obejmuje prawną reglamentację sportu, w szczególności w zakresie jego uprawiania i organizowania w ramach polskiego związku sportowego (zob. uzasadnienie projektu u.s., s. 5).

W komentowanym rozdziale skoncentrowano się na kwestiach związanych z utworzeniem i funkcjonowaniem polskiego związku sportowego, w tym z przyznanymi mu przez ustawodawcę uprawnieniami wyłącznymi (tzw. monopol polskiego związku sportowego). W pierwszej kolejności uregulowano kwestie statusu prawnego, członkostwa i organów polskiego związku sportowego (art. 7–10 u.s.), a także wymogi formalne oraz procedurę założenia tego typu organizacji (art. 11–12 u.s.). Kolejne przepisy stanowią o uprawnieniach polskiego związku sportowego, w tym jego pra-

wach wyłącznych, które nie przysługują *ex lege* jakimkolwiek innym podmiotom (art. 13 ust. 1 u.s.), a także prawie podmiotowym do wykorzystania wizerunku zawodników w stroju reprezentacji kraju (art. 14 u.s.) oraz prawach i obowiązkach dotyczących organizowania rozgrywek w formie ligi zawodowej (art. 15 u.s.). Dopełnienie tych postanowień stanowią uregulowania zawarte w rozdziale 4 u.s. dotyczące nadzoru nad polskim związkiem sportowym (zob. komentarz do art. 16–23 u.s.).

W przepisach u.s.k. wszystkie podstawowe kwestie dotyczące polskich związków sportowych, w tym problematyka nadzoru, były unormowane w postanowieniach rozdziału 2 – „Struktura organizacyjna sportu kwalifikowanego” (art. 4–27 u.s.k.). Uregulowanie nadzoru nad polskimi związkami sportowymi w odrębnej jednostce systematyzacyjnej wyższego stopnia w obrębie danego aktu normatywnego (w odrębnym rozdziale u.s.) ma istotne znaczenie normatywne. Ustawa o sporcie zawiera bowiem w pełni odrębne i kompleksowe uregulowanie problematyki organów nadzorujących i uprawnień nadzorczych. W konsekwencji do polskich związków sportowych nie znajdują zastosowania przepisy rozdziału 3 pr. stow. (art. 25–32), ani inne przepisy tej ustawy dotyczące nadzoru nad stowarzyszeniami (np. art. 8 ust. 5 pr. stow.). Szerzej na temat stosowania przepisów prawa o stowarzyszeniach do polskich związków sportowych zob. komentarz do art. 7 u.s.

W przepisach ustawy o sporcie kwalifikowanym unormowania odnoszące się do polskich związków sportowych były zawarte także w innych rozdziałach ustawy (por. art. 28 ust. 2 i 3, art. 29, 30, 31 ust. 3, art. 33, 39–41, 43, 46, 47 u.s.k.). Ustawa o sporcie, w związku z brakiem odmiennych rozdziałów poświęconych m.in. statusowi zawodników, trenerów i sędziów oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej w sporcie (por. rozdziały 3, 4 i 5 u.s.k.), zawiera tylko pojedyncze przepisy dotyczące polskich związków sportowych, które znajdują się poza jej rozdziałami 3 i 4 (zob. art. 38 dotyczący obowiązkowego ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków w uprawianym sporcie i komentarz do tego przepisu).

W porównaniu z regulacją zawartą w u.s.k. przepisy u.s. nie zawierają postanowień przyznających polskim związkom sportowym uprawnień do:

- 1) powołania spółki kapitałowej prawa handlowego do zarządzania sprawami związku dotyczącymi gospodarczego wykorzystania dóbr materialnych i niematerialnych przysługujących związkowi na zasadach określonych w umowie zawartej między związkiem a spółką (art. 13 u.s.k.);
- 2) przekazania organizowania lub prowadzenia współzawodnictwa sportowego w dyscyplinach sportu, w których współzawodnictwo sportowe nie jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, w całości lub w części osobie prawnej lub osobie fizycznej będącej przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (art. 16 u.s.k.; zob. szerzej komentarz do art. 15 u.s.).

Ponadto ustawodawca zrezygnował z utrzymywania regulacji dotyczącej rozwiązania polskiego związku sportowego (por. art. 25 u.s.k.; zgodnie z tym przepisem w takim przypadku sąd rejestrowy w pierwszej kolejności zarządzał likwidację związku, wyznaczając likwidatora, oraz w przypadku braku stosownych postanowień statutu lub uchwały statutowych organów określał przeznaczenie jego majątku, a następnie – po zakończonej likwidacji – wykreślał związek z KRS). W konsekwencji w zakresie rozwiązania i likwidacji polskich związków sportowych należy stosować przepisy art. 36–39 pr. stow. (na mocy odesłania z art. 7 ust. 3 u.s.).

W rozdziale 3 u.s. w odniesieniu do polskich związków sportowych, termin „sport” jest używany w znaczeniu węższym (sport *sensu stricto*), związanym z jego konkretnym przejawem (konkretną „dyscypliną sportu” w rozumieniu przepisów u.s.k.). Jak wskazano w uzasadnieniu projektu u.s., „odstępuje się od używania sformułowania «dyscyplina sportowa», jako pojęcia niedookreślonego, przyjmując, że konwencjonalne reguły znaczeniowe dla określonego sportu są wystarczające dla prawidłowego funkcjonowania projektowanej ustawy”. Zamiarem ustawodawcy było przy tym doprowadzenie do „unifikacji pojęciowej [...] z nomenklaturą stosowaną w ramach międzynarodowego ruchu olimpijskiego, w którym pojęcie «sport» stosuje się w celu oznaczenia określonej aktywności organizowanej lub prowadzonej przez właściwą międzynarodową organizację sportową” (zob. uzasadnienie projektu u.s., s. 5; zob. też komentarz do art. 2 u.s.).